

Winther: Det forekommer ogsaa mig, at naar man har — jeg vil ikke bruge for stærke Udtryk — fremskillet et Forslag fra en saadan Side, at man paa en Maade befylder den Sag, der omhandles for at indeholde noget Umoralst, der lader formode Svindel, synes jeg, at Retfærdigheden fordrer, at man lader Sagen undersøge, for at man dog ikke skal komme til at faa uden Følelse af Ansvar med Hensyn til de Yttringer, man saaledes har fremsat. Derfor antager jeg, at, naar de ærede Forslagsstillere gennem det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Børnløkke) forlange, at man skal undersøge Sagen, vil det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), efter hvad jeg kjender til hans noble Karakter, dog maatte tage sit Forslag tilbage. Det forekommer mig idetmindste det mest Passende, thi det ærede Medlem har jo nok sagt, at han ikke med sin Dmtale af dette Svindelri sigtede til visse Personer, men til Jernbaneanlaget i det Hele; men saadanne Sager gaa jo ikke uden mennefskelig Medvirken, og han kommer derfor alligevel, om end mod sin Villie, til at ramme baade den ene og den anden Person. Det synes mig ikke, at man her i Thinget skal udkaaste Bestyldninger ansvarsfrit og endnu mindre overfor sine Kolleger end overfor Udenforstaaende, idet de Udenforstaaende jo have andre Midler til at tage til Gjenmale, som vi for nylig have set med Hensyn til en anden Sag. Jeg skal altsaa henstille til det ærede Medlem, om han ikke paa Grund af den Indvending, der er reist fra de ærede Forslagsstilleres Side, maatte søle sig opfordret til at tage sit Forslag tilbage. — Det ærede Medlem sagde før, at jeg skulde have talt ironisk om hans Bestræbelser for at værne om Statskassen. Det benægter jeg paa det Bestemteste. Jeg satte det i Forbindelse med nogle andre Yttringer, som det ærede Medlem kom frem med. Om der deri skulde ligge Noget, som kunde blive anvendt til at kaste et ironisk Skjer over, hvad jeg sagde, veed jeg ikke. Jeg havde i alt Fald ikke den Mening at ville angribe det ærede Medlem, fordi han havde vernet om Statskassens Ret; jeg er overbevist om, at det er netop en god Bestræbelse, og glædede mig over, at det var en saa indflydelsesrig Mand, hos hvem det viste sig, saa det var slet ikke ironisk ment fra min Side. Jeg har aldrig sagt, at det ærede Medlem var „Moralprædikant“, men derimod har jeg i Anledning af, at han havde talt om Noget som værende umoralst, sagt, at mod denne Mening maatte jeg gjøre Indvendinger. Med den høitærede Formands Tillabelse forener jeg den lille personlige Bemærkning med, hvad jeg ellers vilde sige. Det forekommer mig iøvrigt, at de Grunde, der af en af de ærede Forslagsstillere (Børnløkke) ere anførte mod Forslaget til Dagsordenen, ere tilstræffelige, og jeg skal ikke prøve paa at anføre flere. Jeg vil altsaa ønske,

at det ærede Medlem vilde tage sit Forslag tilbage, og i alt Fald haaber jeg, at et Flertal vil stemme derimod.

Berg: Mit Forslags Skjebne kjender jeg. — Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Børnløkke) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) have nu ogsaa talt derimod, saa jeg nærer ikke Tvivl om, at det bliver forfattet; men det er heller ikke det, der for mig er Hovedsagen, at faae det vedtaget; for mig er Hovedsagen personlig at faae Leilighed til at udtale min Anskuelse om nærværende Sag for Dieblirket. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds førte Spørgsmaalet ind paa et meget kilbent, personligt Øbet; han mente, at jeg i Kraft af min anerkjendte noble Karakter maatte frasælde Forslaget, og Udviklingen af denne Tanke skulde nærmere ligge deri, at jeg skulde have rettet Bestyldninger mod ledende Kræfter ved disse Baner og mod Kolleger i Anledning af disse Baners Anlæg. Bestyldninger nemlig for Svindel, hvorfor jeg ogsaa burde være den Første til at lade Sagen undersøge, idet jeg ellers maatte kunde blive truet paa Livet eller paa anden Maade, ligesom man havde set det i disse Dage med en Kollega i Kraft af det nye Princip om Yttringsfriheden i Folkethinget og Publikum's Stilling til Grundlovens Bestemmelse i den Henseende. Naar jeg vil sige til det ærede Medlem, at han maa ikke have hørt, hvad jeg sagde sidst. Jeg siger da: En Mand kjøber en dyr Grund til en Bygning, f. Ex. her i Kjøbenhavn; han har kun en Fjerdedel af de Penge, der behøves, bygger rask væk dem op, han har, og staar da der og maa overlade sig i Bankers og Sagsførers Hænder, saa at, naar han er færdig med at bygge, har han ingen anden Udvei end at bede Vennerne om at hjælpe sig, da ellers det hele Foretagende stryger. Denne Mand kan have høvt den redeligste Villie og ikke have høvt til Hensigt at bedrage Noget for en eneste Stilling, og dog er det hele Foretagende Svindel; det er ikke noget overveiet, men hviler paa løs Grund. Dette Jernbaneforetagende ser ud ligesaa: De havde faaet Jorden, de havde faaet Statsstusku, de havde nogen Kapital, men laa med en hel Del Aktier uafsatte, Pengemarkedet var ikke gunstigt, og Pengene for disse Aktier skulde de absolut bruge, thi ellers kom de i Bankers Hænder eller vare nødte til at bede gode Venner om at hjælpe sig. Saaledes vare de stillede — det behøver man ikke at undersøge i noget Udvalg, det sige de selv; det nytter ikke at skjule det —, og nu bede de Statskassen om yderligere Hjælp, idet de ellers kunne risikere at maatte opgave det Hele. Det er dette Foretagende, der ikke har noget Sideskytke paa andre Steder, hvor man har bygget Baner; det er det, jeg har kaldet Svindel. Jeg behøver ikke at tage denne Yttring i den Opsat-